
ANNALIS
UNIVERSITATIS MARIAE CURIE-SKŁODOWSKA
LUBLIN – POLONIA

VOL. XLVIII, 1

SECTIO H

2014

Uniwersytet Łódzki, Zakład Bankowości Centralnej i Pośrednictwa Finansowego

JOANNA STAWSKA

*Wpływ polityki banków komercyjnych na stabilność
rynków finansowych*

The impact of commercial banks policy on the financial markets stability

Słowa kluczowe: stabilność systemu finansowego, banki komercyjne

Keywords: financial system stability, commercial banks

Wstęp

W czasie ostatniego kryzysu finansowego, który zweryfikował politykę banków komercyjnych na rynku globalnym, zwrócono uwagę na społeczną odpowiedzialność banków oraz ich wkład we wzrost i zrównoważony rozwój, a tym samym zwiększenie stabilności finansowej sektora. Zaczęto ściśle łączyć stabilność systemu finansowego z działalnością podmiotów z sektora bankowego. Wprowadzono zmiany w procesie funkcjonowania sieci bezpieczeństwa finansowego (*financial safety net*), wdrożono bardziej restrykcyjne zasady oceny ryzyka portfela handlowego, rozpoczęto prace nad poprawą jakości kapitałów własnych, by zwiększyć odporność banków na załamania na rynku finansowym. Zgodnie z definicją podaną przez T. Padoa-Schioppę stabilność finansowa to stan, w którym system finansowy jest zdolny do wytrzymania wstrząsów bez poddania się nasilającym się zagrożeniom niekorzystnie oddziałującym na alokację oszczędności, możliwość ich inwestycji i funkcjonowanie płatności w gospodarce. W literaturze funkcję tę określono mianem utrzymywania regularnych warunków w systemie finansowym [Padoa-Schioppa, 2002]. Z kolei J.K. Solorz wprowadza definicję stabilności finansowej jako stan dynamicznej i trwałej równowagi na

powiązanych ze sobą rynkach finansowych [Solarz, 2001, s. 195]. Inaczej ujmując, jest to stan, w którym system finansowy jako całość nie wykazuje utraty płynności lub niewypłacalności [Crockett, 1997, s. 8]. Oznacza to, że instytucje finansowe są w stanie prowadzić działalność w sposób nieprzerwany, nie mają problemów z terminowym wywiązywaniem się ze swoich zobowiązań, natomiast transakcje instrumentami finansowymi są dokonywane w sposób ciągły. Dlatego warunkiem takiej stabilności finansowej jest stabilność kluczowych instytucji finansowych, jak również rynków finansowych, co oznacza możliwość przeprowadzania transakcji w zaufaniu i po cenach odzwierciedlających podstawowe procesy gospodarcze i nieulegających istotnym, krótkookresowym wahaniom w sytuacji, gdy nie pojawiają się zasadnicze zmiany w siłach wpływających na dany rynek [Jurkowska-Zeidler, 2002, s. 169]. Stabilność systemu finansowego to jego zdolność do zachowania płynności finansowej i poszczególnych jednostek do pokrywania strat i ryzyka z funduszy własnych, czyli do zachowania wypłacalności. Podstawę tak rozumianej stabilności rynków finansowych stanowi poprawnie działający system bankowy. Należy podkreślić, że – między innymi w Polsce – najbardziej rozwiniętym segmentem rynku finansowego jest system bankowy.

Cel artykułu stanowi przeprowadzenie analizy oddziaływania polityki banków komercyjnych na stabilność rynków finansowych w Polsce, ze szczególnym wskazaniem zagrożeń dla tej stabilności mających podłoże w ostatnim kryzysie finansowym o zasięgu globalnym.

1. Stabilność sektora finansowego w Polsce na tle strefy euro

Opierając syntetyczną ocenę stabilności krajowego systemu finansowego na badaniach NBP, należy zauważyć, że perspektywy jego stabilności w Polsce uległy pogorszeniu w ostatnim półroczu 2012 roku. W raporcie NBP przedstawiono również wyniki bieżącej sytuacji finansowej sektora bankowego oraz sektora niebankowych instytucji finansowych, które w badanym okresie (II połowa 2012 roku) nie uległy zmianie. Natomiast w omawianym czasie polepszyła się zdolność do absorbowania szoków przez sektor bankowy. Z kolei istotnie pogorszyły się perspektywy otoczenia polskiej gospodarki, co będzie miało wpływ na działanie polskiego systemu finansowego. Prognozy wzrostu gospodarczego na świecie, a szczególnie w strefie euro, na lata 2013–2014 są sukcesywnie obniżane. Komisja Europejska w projekcji przeprowadzonej wiosną 2012 roku przewidywała, że wzrost PKB w strefie euro wyniesie w 2013 roku nie więcej niż 1%, natomiast jesienią tego samego roku prognozę tę obniżono do 0,1%. Obserwując dane statystyczne dotyczące PKB za pierwsze trzy kwartały 2012 roku, które wskazują na spadek PKB w strefie euro, w związku z trwającym kryzysem fiskalnym oraz potrzebami kapitałowymi banków w niektórych krajach strefy euro, można wnioskować, że jest to przyczyna utrzymywania się napięć na światowych rynkach finansowych. Pomimo przeprowadzenia w grudniu 2011 roku oraz lutym

2012 roku trzyletnich operacji refinansujących w sektorze bankowym nie ograniczono całkowicie awersji do ryzyka uczestników rynków finansowych. We wrześniu 2012 roku EBC ogłosił nowy program zakupu obligacji (OMT – Outright Monetary Transactions) oraz rozpoczęto prace nad jednolitym mechanizmem nadzoru bankowego strefy euro umożliwiającym wykorzystanie środków z ESM (The European Stability Mechanism) oraz EFSF (The European Financial Stability Facility) na dokapitalizowanie banków. Działania te zwiększyły optymizm uczestników rynków finansowych, jednak skutki tych decyzji będą widoczne dopiero w przyszłości. Również w Polsce projekcja makroekonomiczna NBP przeprowadzona w listopadzie 2012 roku wskazuje na istotne spowolnienie wzrostu gospodarczego w latach 2012–2014 w porównaniu do 2011 roku. Nie powinno to zagrozić stabilności systemu finansowego w Polsce, jednak z pewnością wpłynie na zyskowność instytucji finansowych, a dodatkowo wciąż istotna jest niepewność co do koniunktury światowej, szczególnie w krajach będących partnerami handlowymi Polski. Z tego względu pogorszenie perspektyw wzrostu gospodarczego oraz utrzymujący się kryzys zadłużenia w strefie euro wskazują na fakt, iż ryzyko materializacji zagrożenia dla stabilności systemu finansowego w Polsce uległo zwiększeniu.

Analizując czynniki ryzyka oddziałujące na stabilność systemu finansowego, należy podkreślić ryzyko makroekonomiczne oraz ryzyko finansowania. Wspomniany powyżej kryzys bankowy w kilku krajach strefy euro oraz łączący się z nim kryzys finansów publicznych nadal współistnieją ze zjawiskiem nadmiernego zadłużenia sektora prywatnego, które stanowi pozostałość boomu na rynkach nieruchomości z okresu przedkryzysowego. Długoterminowa wypłacalność krajów o wysokim poziomie długu publicznego wymaga od tych państw przeprowadzenia zacieśnienia polityki fiskalnej na dużą skalę. Jednak proces ten wiąże się z procyklicznym wpływem restrykcyjnej polityki fiskalnej na aktywność gospodarczą w tych krajach. Stąd istotne jest powodzenie działań Unii Europejskiej opartych na projekcie zintegrowanego europejskiego nadzoru bankowego, początkowo obejmującego kraje strefy euro oraz wykorzystującego mechanizmy stabilizacyjne funkcjonujące w UE. Ma to na celu uniezależnienie finansów banków od sytuacji fiskalnej danego państwa.

Współzależność między pogorszeniem się kondycji finansowej niektórych krajów strefy euro a osłabieniem ich aktywności gospodarczej, która zwiększa ryzyko materializacji tych procesów, wpłynęłaby niekorzystnie na stabilność systemu finansowego w Polsce. Sytuacja ta mogłaby doprowadzić do wyższego ryzyka finansowania i wzrostu kosztów ryzyka kredytowego w sektorze bankowym. Ponadto zaburzenia na globalnych rynkach finansowych odbiłyby się negatywnie na poziomie PKB w Polsce, co doprowadziłoby do pogorszenia jakości kredytów. Dodatkowo spowolnienie gospodarcze wpłynęłoby na straty kredytowe w portfelu kredytów mieszkaniowych, ponieważ w polskim systemie bankowym udział kredytów o wysokiej relacji wartości kredytu do bieżącej wartości zabezpieczenia jest istotny. Wzrost awersji do ryzyka mógłby przyczynić się do problemów z odnowieniem operacji swapowych mających na celu zabezpieczenie przed ryzykiem walutowym związanym z portfelem kredytów

walutowych. W dalszej kolejności mogłoby pojawić się zjawisko nasilenia presji rynkowej na delewarowanie banków europejskich, co skutkowałoby wzrostem kosztów finansowania rynkowego, ograniczoną dostępnością oraz krótszą zapadalnością. Również ewentualna presja rynkowa i regulacyjna banków europejskich, aby podwyższyć adekwatność kapitałową, mogłaby się przyczynić do ograniczenia pozyskania kapitałów przez emisję akcji lub konwersję pasywów na kapitał wysokiej jakości, co w rezultacie może spowodować obniżenie swoich ekspozycji przez banki wobec instytucji zależnych działających w innych państwach. Skutki takich wydarzeń powinny być w Polsce mniej dotkliwe niż w innych krajach regionu, głównie z tego powodu, że zmniejsza się wartość zobowiązań banków w Polsce wobec zagranicznych podmiotów finansowych. Taka zmiana struktury finansowania w polskim sektorze bankowym pozytywnie wpływa na ewentualne skutki procesu delewarowania spółek matek banków w Polsce. Należy również podkreślić, że w Polsce skala procesu delewarowania jest istotnie niższa w porównaniu do państw, których poziom nierównowagi makroekonomicznej w okresie przedkryzysowym był największy. Dlatego kraje te dotyka zjawisko ograniczenia akcji kredytowej wynikające nie tylko z czynników podażowych, ale również popytowych w warunkach spowolnienia gospodarczego [*Raport o stabilności...*, 2012, s. 7–12].

2. Kondycja polskiego sektora bankowego

Wskaźniki świadczące o stanie polskiego sektora bankowego w analizowanym 2012 roku wskazywały na dobrą sytuację banków. Wysokie wyposażenie w kapitał, dodatnie tempo wzrostu akcji kredytowej oraz bardzo dobre wyniki finansowe były podstawą do stwierdzenia, że sytuacja polskiego sektora bankowego jest stabilna. Większość banków w Polsce przyjęła strategię ograniczania wartości finansowania zagranicznego na rzecz lokalnej bazy depozytowej, co przyczyniło się do obniżenia luki finansowania i wzrostu kosztów dotyczących pozyskania depozytów klientów. Ponadto widoczna była przewaga bufora aktywów płynnych nad niestabilnymi źródłami finansowania. Od marca 2012 roku banki poprawiły również swoją zdolność do absorbowania strat poprzez wzrost kapitałów własnych, co potwierdziły wyniki testów skrajnych, które wskazały na wysoki zasób kapitałów do pokrycia skutków znacznego spowolnienia gospodarczego [*Raport o sytuacji...*, 2012, s. 31–32].

Obserwując politykę kredytową banków komercyjnych, warto zwrócić uwagę na fakt, że dynamika kredytów konsumpcyjnych na koniec września 2012 roku była ujemna (–3,9%), a kwoty tych kredytów sukcesywnie spadają. Trend ten jest zauważalny od momentu zaostrzenia polityki kredytowej banków w latach 2008–2009, wynikającej z istotnego pogorszenia jakości kredytów udzielanych przy łagodnej polityce kredytowej oraz – co się z tym wiąże – wysokich odpisów z tytułu utraty ich wartości. Dodatkowo w 2010 roku na skutek implementacji *Rekomendacji T dotyczącej dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych* banki komercyjne kolejny raz zaostryżyły politykę kredytową. Również kryteria udzielania kredytów miesz-

kaniowych uległy znacznemu zaostrzeniu, szczególnie na przełomie 2011 i 2012 roku (choć tempo wzrostu kredytów mieszkaniowych obniżało się już od IV kwartału 2010 roku), kiedy w życie weszła *Rekomendacja S dotycząca dobrych praktyk w zakresie zarządzania ekspozycjami kredytowymi finansującymi nieruchomości oraz zabezpieczonymi hipotecznie*, co spowodowało kontynuację tej polityki w II i III kwartale 2012 roku. Banki komercyjne zdecydowały się również na zmianę struktury walutowej nowo udzielonych kredytów mieszkaniowych, zwiększając udział kredytów złotych, chociaż w ich portfelu nadal przeważają kredyty walutowe (z czego 57% we frankach szwajcarskich), co stanowi zagrożenie wystąpienia ryzyka kredytowego wynikającego z deprecjacji kursu walutowego. Większa relacja wartości kredytu do wartości zabezpieczenia (LtV) stwarza zagrożenie odzyskania całości kredytu w wyniku konieczności realizacji przez bank zabezpieczenia w postaci hipoteki [*Raport o stabilności...*, 2012, s. 40–41].

3. Zagrożenia dla stabilności systemu finansowego wynikające z polityki banków komercyjnych

Ze struktury walutowej bilansu sektora bankowego w latach 2008–2011 w Polsce (tabela 1) wynika, że szczególnie w 2010 i 2011 roku nastąpił wzrost wartości, zarówno pasywów, jak i aktywów walutowych. Aktywa walutowe w 2011 roku wynosiły 363,1 mld zł i stanowiły 28% sumy bilansowej wobec 26,3% na koniec 2010 roku. Z kolei wartość pasywów walutowych wynosiła 285 mld zł, czyli 22% sumy bilansowej, wobec 20,4% na koniec 2010 roku.

Tabela 1. Struktura walutowa bilansu sektora bankowego w latach 2008–2011 (mld zł)

	2008	2009	2010	2011
Aktywa				
CHF	156,4	151,5	164,5	180
EUR	100,9	92,1	123,5	146
USD	36,8	27,4	25,8	37
PLN	741,2	786,3	844,3	932
Pasywa				
CHF	68,7	73,9	89,1	97
EUR	106,6	98,7	118,5	133
USD	39,3	33,6	38,3	55
PLN	820,7	851,2	912,2	1010

Źródło: opracowanie własne na podstawie *Raportów o sytuacji banków w 2010 i 2011 r.* Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.

Znaczny wzrost wartości zarówno aktywów (o 19,3%), jak i pasywów walutowych (o 20,5%) w 2011 roku wynikał przede wszystkim z osłabienia złotego. Istotną część aktywów w 2011 roku stanowiły aktywa denominowane w CHF (13,9% sumy bilansowej) oraz w EUR (11,2%). Warto podkreślić, że wysoki udział aktywów walutowych ma swoje źródło w znacznym rozwoju kredytów mieszkaniowych, przede wszystkim we franku szwajcarskim. Ich wartość bilansowa w 2011 roku wyniosła 196,6 mld zł, stanowiąc 54,1% walutowych kredytów mieszkaniowych. Łącznie należności walutowe pochodzące od gospodarstw domowych stanowiły 58,6% należności walutowych banków (212,7 mld zł), a należności od przedsiębiorstw 19,7% (70,0 mld zł). Zjawisko wysokiej wartości kredytów walutowych udzielonych gospodarstwom domowym wiąże się z ryzykiem, na jakie zdecydowały się banki, oraz zwiększa ryzyko w systemie finansowym. Istotne jest, że tylko ta niewielka część gospodarstw domowych, które otrzymują dochody w walutach obcych, jest zabezpieczona przed ryzykiem walutowym. Mimo że banki są w stanie zabezpieczyć bieżące przepływy strumieni finansowych przed ryzykiem kursowym i stóp procentowych poprzez zawieranie transakcji pochodnych, to już przed ryzykiem niewypłacalności klientów wynikającej z gorszej sytuacji finansowej mogą zabezpieczyć się tylko w ograniczonym stopniu. Wydaje się, że niepokojący w kontekście stabilności finansowej jest wysoki udział kredytów walutowych, ponieważ znacznie ogranicza on możliwości oddziaływania Rady Polityki Pieniężnej oraz Narodowego Banku Polskiego na cenę pieniądza w gospodarce. Świadczy o tym chociażby fakt, że na koniec 2011 roku oprocentowanie 35% wszystkich kredytów zależało od decyzji zagranicznych władz monetarnych [*Raport o sytuacji...*, 2011, s. 56–57].

Tabela 2. Kredyty zagrożone gospodarstw domowych i przedsiębiorstw oraz ich udział w portfelu (mld zł, %) w latach 2008–2011

	2008	2009	2010	2011
A. Kredyty zagrożone gospodarstw domowych	14,8 (4,0%)	24,9 (6,0%)	34,1 (7,2%)	38,5 (7,2%)
1) kredyty konsumpcyjne	9,1 (7,8%)	17,2 (13,0%)	23,2 (17,3%)	23,4 (18,0%)
2) kredyty mieszkaniowe	2,1 (1,1%)	3,2 (1,5%)	4,9 (1,8%)	7,5 (2,3%)
a) złotowe	1,0 (1,7%)	1,7 (2,3%)	2,8 (2,8%)	4,3 (3,5%)
b) walutowe	1,1 (0,8%)	1,5 (1,1%)	2,1 (1,3%)	3,2 (1,6%)
3) pozostałe	3,6 (6,0%)	4,5 (6,7%)	6,0 (8,1%)	7,7 (9,2%)
B. Kredyty zagrożone przedsiębiorstw	15,2 (6,5%)	25,7 (11,6%)	27,2 (12,4%)	27,8 (10,5%)
1) MSP	9,3 (7,5%)	17,0 (13,4%)	18,5 (14,6%)	20,0 (12,6%)
2) duże przedsiębiorstwa	5,8 (5,4%)	8,7 (9,2%)	8,7 (9,4%)	7,9 (7,5%)

Źródło: opracowanie własne na podstawie Raportu o sytuacji banków w 2011 r. Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, s. 73, 75, 88.

Stan kredytów zagrożonych (tabela 2) to istotna informacja dla stabilności sektora finansowego. W 2009 roku można było zaobserwować znaczny wzrost wartości zagrożonych kredytów konsumpcyjnych, który do 2011 roku nie uległ obniżeniu. Przyrost kredytów zagrożonych miał swoje źródło przede wszystkim w zwiększeniu wartości zagrożonych kredytów mieszkaniowych. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że odsetek zagrożonych kredytów konsumpcyjnych w 2011 roku zwiększył się do 18,3% z 17,3% w 2010 roku, głównie z powodu spadku ogólnej wartości wszystkich kredytów konsumpcyjnych udzielonych w opisywanym roku. Również w przypadku kredytów zagrożonych dla przedsiębiorstw zauważono wzrost ich wartości, szczególnie kredytów dla sektora MSP. W 2011 roku znacznie zwiększyła się również wartość zagrożonych kredytów złotych oraz walutowych, co może być niepokojącym sygnałem dla stabilności systemu finansowego.

Analizując strukturę źródeł finansowania działalności sektora bankowego w Polsce w 2011 roku (tabela 3), warto zwrócić uwagę na fakt, że banki pozyskują środki głównie z depozytów sektora niefinansowego, które stanowią 53,9% sumy bilansowej. Następne w kolejności są zobowiązania wobec podmiotów zagranicznych działających w macierzystej grupie kapitałowej (11,5% sumy bilansowej), podmiotów krajowego sektora finansowego (10,5%), zagranicznych podmiotów sektora finansowego (5,9%) oraz sektora budżetowego (4,0%). Natomiast pozostałe zobowiązania stanowią 4,1%, a kapitały 10% sumy bilansowej [Raport o sytuacji..., 2011, s. 50].

Tabela 3. Struktura źródeł finansowania działalności sektora bankowego (mld zł) w 2011 roku

Aktywa		Pasywa	
Kredyty sektora niefinansowego	764	Depozyty sektora niefinansowego	699
Kredyty sektora budżetowego	85	Zobowiązania wobec sektora budżetowego	52
Kredyty dla sektora finansowego	26	Zobowiązania wobec zagranicznej grupy kapitałowej	150
Instrumenty dłużne	240	Inne zobowiązania wobec niezydentów z sektora finansowego	77
Należności od banków, kasa, NBP	112	Zobowiązania wobec krajowego sektora finansowego	136
Pozostałe pozycje	68	Pozostałe pozycje	54
		Kapitały	129

Źródło: opracowanie własne na podstawie *Raportu o sytuacji banków w 2011 r.* Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, s. 50.

W kontekście stabilności sektora finansowego źródła finansowania polskiego sektora bankowego są oparte głównie na depozytach sektora niefinansowego, co wydaje się bezpieczną strategią w sytuacji zawirowań na globalnym rynku finansowym. Wobec przewagi zobowiązań wobec zagranicznej grupy kapitałowej w stosunku do sektora niefinansowego pewne zagrożenie mogłoby to stanowić w przypadku problemów zagranicznych banków w macierzystej grupie kapitałowej.

Zakończenie

Sprawnie działający system bankowy jest podstawą stabilności rynków finansowych. W czasie ostatniego kryzysu finansowego sektor bankowy odgrywał istotną rolę w przywróceniu równowagi na rynkach finansowych, między innymi poprzez wdrażanie bardziej restrykcyjnych zasad oceny ryzyka portfela handlowego czy poprawę jakości kapitałów własnych. Analiza oddziaływania polityki banków komercyjnych na stabilność rynków finansowych w Polsce, ze wskazaniem zagrożeń dla tej stabilności, będąca celem artykułu, prowadzi do wniosku, że pomimo dobrej kondycji polskiego sektora bankowego polityka kredytowo-depozytowa banków powinna być prowadzona ze szczególną ostrożnością. Wynika to głównie z osłabienia gospodarczego i związanego z tym wzrostu kredytów zagrożonych w portfelach banków. Ponadto wysoki udział kredytów walutowych znacznie ogranicza oddziaływanie instrumentów polityki pieniężnej NBP na cenę pieniądza w gospodarce, co również jest niepokojące w kontekście stabilności finansowej. Pogorszenie perspektyw wzrostu gospodarczego oraz utrzymujący się kryzys zadłużenia w wielu europejskich krajach stwarza ryzyko materializacji zagrożenia dla stabilności systemu finansowego w Polsce.

Bibliografia

1. Alińska A., *Sieć bezpieczeństwa finansowego jako element stabilności funkcjonowania sektora bankowego*, Kwartalnik Kolegium Ekonomiczno-Społecznego „Studia i Prace” SGH, Warszawa 2012.
2. Crockett A., *Why is Financial stability a goal of public policy*, “Economic Review” 1997, no 4.
3. Constancio V., *Policies and institutions for global financial stability*, Statement at the 8th International Financial and Economic Forum, Vienna, 14–15 November, 2002.
4. Jurkowska-Zeidler A., *Bezpieczeństwo rynku finansowego w świetle prawa Unii Europejskiej*, Oficyna a Wolters Kluwer business, Warszawa 2008.
5. Kolaśnik J., *Bezpieczeństwo systemu bankowego. Teoria i praktyka*, Difin, Warszawa 2011.
6. Konopczak M., Sieradzki R., Wiernicki M., *Kryzys na światowych rynkach finansowych – wpływ na rynek finansowy w Polsce oraz implikacje dla sektora realnego*, „Bank i Kredyt” 2010, nr 41 (6), s. 45–70.
7. Korenik D., *Refleksja na temat społecznej odpowiedzialności banku komercyjnego*, „Bezpieczny Bank” 2011, nr 3 (45), BFG, Warszawa s. 22–41.
8. Padoa-Schioppa T., *Central Banks and Financial Stability: Exploring a Land in Between*, Second ECB Central Banking Conference Frankfurt am Main 24 and 25 October 2002, <http://www.ecb.int>.
9. *Polski rynek finansowy w obliczu kryzysu finansowego w latach 2008–2009*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa maj 2010.
10. Przygoda A., *Stabilność systemu bankowego w Polsce a światowy kryzys finansowy*, „Studia i Prace Kolegium Zarządzania i Finansów”, Zeszyt naukowy 93, SGH, Warszawa 2009, s. 150–166.
11. *Report on financial crisis management*, “EFC Economic Paper” no. 156, European Commission Economic and Financial Committee, Brussels 2001.
12. *Raport o stabilności systemu finansowego. Grudzień 2012 r.*, Narodowy Bank Polski, Warszawa 2012.
13. *Raport o sytuacji banków w 2011 r.*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2012.
14. *Raport o sytuacji banków w 2010 r.*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2011.
15. *Raport o sytuacji banków w 2009 r.*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2010.

16. *Raport o sytuacji banków w 2008 r.*, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego, Warszawa 2009.
17. *Rekomendacja S dotycząca dobrych praktyk w zakresie zarządzania ekspozycjami kredytowymi finansującymi nieruchomości oraz zabezpieczonymi hipotecznie*, Komisja Nadzoru Finansowego, Warszawa styczeń 2011.
18. *Rekomendacja T dotycząca dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych*, Komisja Nadzoru Finansowego, Warszawa luty 2010.
19. Solarz J.K., *Międzynarodowy system finansowy*, Biblioteka Menedżera i Bankowca, Warszawa 2001.

The impact of commercial banks policy on the financial markets stability

The aim of this article is to analyze the impact of commercial banks' policy on the financial markets stability in Poland. This analysis leads to the conclusion that, despite the well-being of the Polish banking sector, lending and deposit banks policy should be conducted with caution. This is mainly due to the economic downturn and the ensuing increase in non-performing loans in bank portfolios. Moreover, the high share of foreign currency loans significantly reduces the impact of monetary policy instruments NBP on price of money in the economy, which is also worrying in the context of financial stability. The deterioration of the economic outlook and the continuing debt crisis in several European countries, poses a threat to the stability of the financial system in Poland.